

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΔΑΒΑΡΑΚΗΣ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 46811/11)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

7 Απριλίου 2016

Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη. Μπορεί να υποστεί μικροαλλαγές ως προς την μορφή.

Στην υπόθεση Μελετόπουλος και Δαβαράκης κατά Ελλάδας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Ledi Bianku, πρόεδρος,

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,
Armen Harutyunyan, δικαστές,
και André Wampach, αναπληρωτής γραμματέας τμήματος,
Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 15 Μαρτίου 2016,
Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την πιο πάνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 46811/11) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας και με την οποία δύο υπήκοοι του Κράτους αυτού, οι κκ. Αναστάσιος Μελετόπουλος και Ζαχαρίας Δαβαράκης («οι προσφεύγοντες»), προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 26 Ιουλίου 2011 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπήθηκαν από τον κύριο Ι. Αναγνωστόπουλο, δικηγόρο Αθηνών. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από την εντεταλμένη του αντιπροσώπου της, κυρία Μ. Βέργου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 7 Μαρτίου 2013, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

4. Οι προσφεύγοντες έχουν γεννηθεί αντίστοιχα το 1956 και το 1953 και είναι κάτοικοι Αθηνών.

5. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εκτίθενται από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως ακολούθως.

6. Στις 13 Δεκεμβρίου 2004, οι προσφεύγοντες απετέλεσαν το αντικείμενο ποινικής δίωξης για εμπορία ναρκωτικών, κατοχή και κατοχή και διεύθυνση ενός χώρου (κατάστημα πώλησης ποτών) όπου γινόταν κατανάλωση ναρκωτικών.

7. Στις 4 Ιανουαρίου 2005, η ανακρίτρια ζήτησε και έλαβε από την γραμματεία του ποινικού εφετείου Αθηνών την δικογραφία που αφορούσε μία άλλη διαδικασία σχετική με ναρκωτικά η οποία εκκρεμούσε σε βάρος των προσφευγόντων.

8. Στις 12 Ιανουαρίου 2005, η ανακρίτρια εξέδωσε δύο εντάλματα σύλληψης κατά των προσφευγόντων. Οι προσφεύγοντες δεν είχαν κλητευθεί προηγουμένως να παρουσιαστούν για να απολογηθούν.

9. Στις 31 Ιανουαρίου 2005, οι προσφεύγοντες παρουσιάστηκαν αυτοβούλως στο αστυνομικό τμήμα Ψυχικού.

10. Την 1^η Φεβρουαρίου 2005, η ανακρίτρια τους έθεσε υπό προσωρινή κράτηση ως μέτρο πρόληψης της διάπραξης νέων αδικημάτων.

11. Στις 7 Φεβρουαρίου 2005, οι προσφεύγοντες προσέφυγαν κατά των ενταλμάτων προσωρινής κράτησης ενώπιον του συμβουλίου πλημμελειοδικών Αθηνών.

12. Στις 18 Μαρτίου 2005, το συμβούλιο πλημμελειοδικών Αθηνών απέρριψε τις προσφυγές των προσφευγόντων (απόφαση αριθ. 797/2005).

13. Ο δεύτερος προσφεύγων αφέθηκε ελεύθερος στις 29 Ιουλίου 2005.

14. Στις 12 Οκτωβρίου 2005, ο πρώτος προσφεύγων, επικαλούμενος το άρθρο 6 της Σύμβασης, ζήτησε τον κατά προτεραιότητα ορισμό δικασίμου για την υπόθεσή του.

15. Στις 6 Δεκεμβρίου 2005, κοινοποιήθηκε στους προσφεύγοντες η κλήση να παραστούν ενώπιον του ποινικού εφετείου Αθηνών, δικάζοντας στον πρώτο βαθμό με τριμελή σύνθεση, μαζί με ακόμη δύο συγκατηγορούμενους.

16. Στις 18 Ιανουαρίου 2006, το συμβούλιο εφετών Αθηνών διέταξε την παράταση της προσωρινής κράτησης του πρώτου προσφεύγοντος για ένα επί πλέον χρονικό διάστημα έξι μηνών (απόφαση αριθ. 90/2006).

17. Η συζήτηση ενώπιον του ποινικού εφετείου Αθηνών, δικάζοντας στον πρώτο βαθμό με τριμελή σύνθεση, άρχισε στις 20 Ιανουαρίου 2006 και επαναλήφθηκε στις 27 Ιανουαρίου 2006.

18. Στις 30 Ιανουαρίου 2006, το εφετείο κήρυξε τους προσφεύγοντες ενόχους για κάποιες από τις επίδικες πράξεις (απόφαση αριθ. 248/2006).

19. Στις 30 Ιανουαρίου 2006, οι προσφεύγοντες άσκησαν έφεση.

20. Ο πρώτος προσφεύγων αφέθηκε ελεύθερος στις 31 Ιανουαρίου 2006.

21. Η δικάσιμος ενώπιον του ποινικού εφετείου Αθηνών, δικάζοντας κατ'έφεση με πενταμελή σύνθεση, έλαβε χώρα στις 20 Απριλίου 2007. Εν τούτοις, αυτή αναβλήθηκε για τις 21 Σεπτεμβρίου 2007 εξαιτίας της νοσηλείας του πρώτου προσφεύγοντος κατόπιν ενός εγκεφαλικού επεισοδίου.

22. Η συζήτηση επαναλήφθηκε στις 21 Σεπτεμβρίου 2007. Συνεχίστηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 2007, αλλά αναβλήθηκε για τις 16 Μαΐου 2008 εξαιτίας μιας αιφνίδιας ασθένειας ενός άλλου συγκατηγορουμένου. Σε αυτήν την τελευταία ημερομηνία, αναβλήθηκε εκ νέου για τις 6 Φεβρουαρίου 2009 εξαιτίας της κατάστασης υγείας του

δευτέρου προσφεύγοντος, στην συνέχεια για τις 16 Οκτωβρίου 2009 λόγω της απουσίας ορισμένων μαρτύρων, και στην συνέχεια για τις 5 Μαρτίου 2010 λόγω κωλύματος του δικηγόρου του δευτέρου προσφεύγοντος.

23. Στις 5 Μαρτίου 2010, το εφετείο διέκοψε την συζήτηση για να την συνεχίσει στις 17 Μαρτίου 2010, ημερομηνία κατά την οποία ανέβαλε και πάλι την συζήτηση για τις 17 Σεπτεμβρίου 2010 εξαιτίας της νοσηλείας του δικηγόρου ενός συγκατηγορουμένου. Η δικάσιμος αναβλήθηκε εκ νέου στις 21 Ιανουαρίου 2011 λόγω κωλύματος του συνηγόρου του πρώτου προσφεύγοντος.

24. Στις 26 Ιανουαρίου 2011, το ποινικό εφετείο απάλλαξε τους προσφεύγοντες (απόφαση αριθ. 219/2011). Η απόφαση καθαρογράφηκε στις 14 Μαρτίου 2011.

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο

25. Ο νόμος 4239/2014, ο οποίος τιτλοφορείται «δίκαιη ικανοποίηση λόγω υπέρβασης εύλογης διάρκειας της δίκης, στα πολιτικά και ποινικά δικαστήρια και στο Ελεγκτικό Συνέδριο», τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014. Αυτός εισάγει, μεταξύ άλλων, μία νέα προσφυγή αποζημίωσης η οποία προβλέπει την επιδίκαση δίκαιης ικανοποίησης λόγω της αδικαιολόγητης διάρκειας μιας δίκης ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων. Το άρθρο 3 § 1 ορίζει:

«Η αίτηση ασκείται ανά βαθμό δικαιοδοσίας εντός προθεσμίας έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του δικαστηρίου που εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειάς της (...).»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

26. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η διάρκεια της διαδικασίας αγνόησε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

A. Επί του παραδεκτού

27. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι αυτή δεν προσκρούει σε κάποιο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη

28. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 13 Δεκεμβρίου 2004, με την έναρξη της ποινικής δίωξης κατά των προσφευγόντων, και έληξε στις 26 Ιανουαρίου 2011, ημερομηνία κατά την οποία δημοσιεύθηκε η απόφαση αριθ. 219/2011 του ποινικού εφετείου Αθηνών, δικάζοντας κατ'έφεση με πενταμελή σύνθεση. Διήρκεσε συνεπώς περισσότερο από έξι έτη για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Λογική προθεσμία της δίκης

29. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η διαδικασία διεξήχθη σε γενικές γραμμές σε λογικές προθεσμίες και με την απαιτούμενη επιμέλεια. Θεωρεί ότι η καθυστέρηση των τριών ετών και εννέα μηνών (από τις 20 Απριλίου 2007 μέχρι τις 21 Ιανουαρίου 2011) που είχε η διαδικασία ενώπιον του ποινικού εφετείου, δικάζοντας κατ'έφεση με πενταμελή σύνθεση, δεν πρέπει να καταλογιστεί στις αρχές, αφού τρεις αναβολές ενώπιον του δικαστηρίου αυτού χορηγήθηκαν μετά από αιτήματα των προσφευγόντων και μία τέταρτη λόγω της απουσίας κάποιων μαρτύρων. Η Κυβέρνηση επικαλείται ακόμη την σοβαρότητα των επιδίκων πράξεων. Οι προσφεύγοντες εκτιμούν ότι δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για αναβολές οι οποίες χορηγήθηκαν με αίτηση άλλων συγκατηγορουμένων. Υποστηρίζουν ότι οι δικάσιμοι ενώπιον του ποινικού εφετείου δικάζοντας κατ'έφεση θα μπορούσαν, μετά από κάθε αναβολή, να οριστούν σε πιο σύντομα διαστήματα.

30. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο λογικός χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη τα κριτήρια που έχουν καθιερωθεί από τον νομολογία του, και ιδιαίτερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Μιχελιουδάκης κατά Ελλάδας*, αριθ. 54447/10, § 42, 3 Απριλίου 2012).

31. Το Δικαστήριο χειρίστηκε πολλές φορές υποθέσεις που θέτουν παρόμοια ζητήματα με εκείνο της παρούσας υπόθεσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την προαναφερόμενη *Μιχελιουδάκης*).

32. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η παρούσα υπόθεση δεν παρουσίαζε ιδιαίτερη πολυπλοκότητα. Διαπιστώνει ειδικότερα ότι, αν και η δίκη ενώπιον του ποινικού εφετείου δικάζοντος ως πρωτοβάθμιο δικαστήριο διεξήχθη μέσα σε προθεσμία ιδιαίτερα σύντομη, η διαδικασία ενώπιον του ποινικού εφετείου δικάζοντος κατ'έφεση διήρκεσε, από μόνη της, πέντε έτη. Συναφώς, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η πρώτη δικάσιμος ενώπιον αυτού του τελευταίου δικαστηρίου ορίστηκε μόλις στις 20 Απριλίου 2007, ήτοι ένα έτος και σχεδόν τρεις μήνες μετά την έφεση των προσφευγόντων, και ότι η συζήτηση ενώπιον του δικαστηρίου αυτού αναβλήθηκε περισσότερο από έξι φορές κατόπιν, μεταξύ άλλων, των σχετικών αιτήσεων των προσφευγόντων. Υπενθυμίζει παρά ταύτα στο ζήτημα αυτό ότι η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την υποχρέωση να εξασφαλίζουν την ταχύτητα που επιδιώκεται από το άρθρο 6 § 1 (βλέπε, *Αιτοσελίτης κατά Ελλάδας*, αριθ. 62771/00, § 30, 5 Φεβρουαρίου 2004). Έτσι, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, αφού δέχθηκε όλα τα αιτήματα των προσφευγόντων, το ποινικό εφετείο δικάζον κατ'έφεση όρισε δικασίμους σε ημερομηνίες που απείχαν πολύ από εκείνες των αναβολών: από τις 20 Απριλίου 2007 στις 21 Σεπτεμβρίου 2007, από τις 24 Σεπτεμβρίου 2007 στις 16 Μαΐου 2008 και στην συνέχεια στις 6 Φεβρουαρίου 2009, από τις 6 Φεβρουαρίου 2009 στις 16 Οκτωβρίου 2009 και στην συνέχεια στις 5 Μαρτίου 2010, και από τις 17 Μαρτίου 2010 στις 17 Σεπτεμβρίου 2010 και στην συνέχεια στις 21 Ιανουαρίου 2011.

33. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι, ακόμη και αν συνυπολογιστεί το γεγονός ότι οι προσφεύγοντες συνέβαλαν στην παράταση της διαδικασίας ενώπιον του ποινικού εφετείου δικάζοντος κατ'έφεση, με τις διάφορες αιτήσεις αναβολής τους, η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του δικαστηρίου αυτού είναι υπερβολική εξαιτίας των καθυστερήσεων των καταλογιστέων στις δικαστικές αρχές οι οποίες συνέβαλαν στην παράλογη επιμήκυνση στην εν λόγω διαδικασία. Λαμβανομένης υπόψη της σχετικής νομολογίας του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας, η οποία έληξε περισσότερο από έξι μήνες πριν από την έναρξη ισχύος του νόμου 4239/2014 (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 25), είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

34. Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 εξαιτίας της διάρκειας της επίδικης διαδικασίας.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

35. Επικαλούμενοι το άρθρο 5 §§ 1 γ), 3 και 5 της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες παραπονούνται επίσης για το γεγονός ότι η προσωρινή κράτησή τους δεν ήταν νόμιμη διότι οι αρχές, αγνοώντας τις εφαρμοστέες νομικές διατάξεις, τους διατήρησαν υπό κράτηση, και δεν τους απέλυσαν υπό όρους, καθώς και για την διάρκεια της προσωρινής κράτησής τους. Επικαλούμενοι το άρθρο 5 § 4 της Σύμβασης, παραπονούνται διότι τα δικαστικά συμβούλια, όταν έλαβαν τις αποφάσεις τους με αριθμούς 797/2005 και 1573/2005, δεν αποφάνθηκαν «σε σύντομη προθεσμία» επί του νομίμου της κράτησής τους.

36. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες αφέθησαν ελεύθεροι στις 29 Ιουλίου 2005, ο δεύτερος, και στις 31 Ιανουαρίου 2006, για τον πρώτο, ήτοι περισσότερο από έξι μήνες πριν τις 26 Ιουλίου 2011, δηλαδή την ημερομηνία κατάθεσης της προσφυγής. Έπεται ότι οι αιτιάσεις αυτές πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτες ως εκπρόθεσμες κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

37. Επικαλούμενοι το άρθρο 6 § 2 της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για μία παραβίαση του τεκμηρίου αθωότητας ως προς το πρόσωπό τους, διότι η ανακρίτρια χρησιμοποίησε στην διαδικασία στοιχεία από μία άλλη διαδικασία η οποία ήταν εκκρεμής εναντίον τους και αφορούσε την εκμετάλλευση ενός χώρου όπου γινόταν κατανάλωση ναρκωτικών. Επικαλούμενοι το άρθρο 6 § 3 γ) της Σύμβασης, οι προσφεύγοντες παραπονούνται διότι αδυνατούσαν να υπερασπίσουν τους εαυτούς τους έναντι κατηγοριών οι οποίες προέρχονταν από μία άλλη διαδικασία που ήταν σε εξέλιξη σε βάρος τους.

38. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που έχει στην διάθεσή του, και στο μέτρο που έχει την αρμοδιότητα να αποφανθεί επί των διατυπούμενων ισχυρισμών, το Δικαστήριο δεν σημείωσε κάποια ένδειξη παραβίασης των άρθρων που επικαλούνται οι προσφεύγοντες.

39. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 α) και 4 της Σύμβασης.

40. Τέλος, οι προσφεύγοντες, μέσα στο αίτημά τους για δίκαιη ικανοποίηση της 29 Ιουλίου 2013, προβάλλουν για πρώτη φορά μία αιτίαση ελκόμενη από το άρθρο 13

της Σύμβασης, παραπονούμενοι για την έλλειψη στο ελληνικό δίκαιο μιας προσφυγής που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια της επίδικης διαδικασίας. Λαμβάνοντας υπόψη ότι αυτή η αιτίαση εισήχθη περισσότερο από έξι μήνες μετά τις 26 Ιανουαρίου 2011, την ημερομηνία δημοσίευσης της απαλλακτικής απόφασης με την οποία περατώθηκε η επίδικη διαδικασία (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 24), το Δικαστήριο εκτιμά ότι αυτή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

41. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

42. Οι προσφεύγοντες αξιώνουν 10.000 ευρώ (EUR) έκαστος για την ηθική βλάβη που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν.

43. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές και καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα αυτό. Θεωρεί ότι σε κάθε περίπτωση η διαπίστωση μιας παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη.

44. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, επιδικάζει σε έκαστο των προσφευγόντων 2.300 EUR για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται από αυτούς για φόρο.

45. Οι προσφεύγοντες δεν παρουσίασαν αίτημα για έξοδα και δικαστική δαπάνη. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να τους επιδικάσει κάποιο ποσό για την αιτία αυτή.

46. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να ευθυγραμμίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας με το επιτόκιο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από την διάρκεια της επίδικης διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης,
3. *Αποφαίνεται*
 - (α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει σε έκαστο των προσφευγόντων, εντός τριών μηνών, το ποσό των 2.300 EUR (δύο χιλιάδων τριακοσίων ευρώ) για την ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται από τους προσφεύγοντες για τον φόρο,
 - (β) ότι από την λήξη της πιο πάνω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με έναν απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς εκείνο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.
4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 7 Απριλίου 2016, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Ledi Bianku

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 28 Απριλίου 2016

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος